

◆ ST. OLAV ◆

Nr. 26

Oslo, den 30. juni 1938.

50. årg.

Redaksjon : E. Dithmer Vanberg. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig- i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt. for utlandet tilleg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.

„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 30487 — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, åpent onsdag og torsdag fra 9—12 og 5—7. De evrige dage fra kl. 9—2 Utbetalinger kun tirsdag kl. 1—2.

INNHOLD: St. Olav. — Katolsk feriehjem for ungdom. — Seljumannamesse. — To taler. — Trekk fra Englands politiske liv. — Kirkeklokkedåp i Göteborg. — Hundre nye kirker i Paris. — † Fru Maria Storm-Eriksen. — Herhjemme — - og derute.

St. Olav.

Festdag og pilegrimsferd.

Olsok er i anmarsj. Det er Norges nasjonalfest, — har iallfall vært det og skulde være det ennu — vi får håpe at den atter blir det, men dertil kreves «Olavs tro» som nasjonal-tro, noe som nasjonen har tapt, og kun vanskelig og bare med Guds hjelp kan få igjen. Da imidlertid Gud ikke har forandret sig siden verdens skapelse og heller ikke siden Olavs dager, har vi katolikker heller ikke noen grunn til å gi tapt eller slippe vårt håp, eller vår tro eller vår kjærlighet, de tre dyder som knytter oss så fast til vår Gud og hans hellige Kirke såvel som til vår næste og til vårt Fedreland. Vi vedblir derfor å feire Olsok som man har gjort det i gamle dager like etter Olavs død på Stiklestad, fordi vi fremdeles hører til det samme hellige samfund som Olav og alle de nordmenn som han har kristnet. Likesom før gjør vi da også nu, når bare vi kan det, en pilgrimsreise til de hellige steder hvor Gud har åpenbart sin allmakt, sin herlighet og sitt velbehag i Norges store blodvidne for det norske folk og for hele kristenheten. Allerede i siste nummer har «St. Olav» bragt det første signal fra sognepresten i Trondheim til virkelig eller åndelig deltagelse i pilegrimsferden den 29. juli. Alle som ikke er forhindret må følge opfordringen — andre vil ikke undlate å gi sin åndelige tilslutning ved å ta del i festlighetene som feires i sognekirken hjem-

me, eller kanskje ved en valfart til den ekte relikvie som finnes i St. Olavs kirke i Oslo.

En valfart til St. Olav på Stiklestad, er alltid en opplevelse, som setter spor i ens åndsliv og ikke lett glemmes. Jeg husker meget godt i alle detaljer de valfarter jeg har vært med eller ledet, de minste fra 1916, da vi nesten ikke kunde få skaffe oss kaffe til den medbragte niste for hele dagen, like som de største i 1930 og 1935, da man fikk spise på hoteller og omkring på bondegårdene etter gudstjenesten i kapellet. — På Stiklestad lever Olavs minne, sterkere og mektigere enn noe annet sted i landet ved hans blod som har døpt Norge til Kristi blod, bedre enn Abels (Hebr. 12, 24). Der på Stiklestad taler Olavs blod fremdeles levende til Norge om Gud og til Gud om Norge. — Også i Nidaros er Olavs minne ennu levende og taler sterkere enn ellers i landet, omenn Domen, som er bygget til hans minnes ære, nu alt i lange tider har tapt sin fordums glans og er berøvet sin kostbareste skatte: først den eukaristiske Kristus, den høieste Guds gave og de troendes største glede, som ikke lengere er der — derefter den hellige Martyrkonges lik, som var Olavs synlige og så å si legemliggjorte evige vidnesbyrd om hans liv og gjerning for Gud og fedrelandet. Også dette er forsvunnet og er ikke lenger der. Men det som er igjen av all den for-

dums herlighet og rikdom, om det så er bare hennsmuldrede og lemlestedede stener i ruiner, som nu samles og repareres med rørende pietet, taler ennu et mektig språk, mektigere enn alle andre steder og minner i landet. Nidaros er derfor verd å bli tatt med som et ledd i valfarten. Alt dette forhindrer dog ikke, at Olavs minne også har satt andre spor rundt om i landet. Tvertimot. Det var en ganske naturlig følge av Olavs store minner i Nidaros, at deres liv strålte og sprudlet og sendte av sin overflod ut over landet, levet i alles hjerter og fremkalte trang til Olavs-minner i mere umiddelbar nærhet også på andre steder, hvor folket kunde samle sig til bønn og hellige festglede. Olavs liv og virke hadde jo heller ikke innskrenket sig til Nidaros, men hadde utstrakt sig til hele Norge, hans føtter hadde betrådt og berørt hele landet. Således opstod Olavskirker, Olavskilder og andre Olavsminner over hele Norge, som hver især bar en stråle av hans liv og gjerning, talte om hans livsdåd for Kristus, hvis centrum nu lå i hans martyrdød på Stiklestad. Alle disse minner vidnet på sin vis for folket om Olavs apostelgjerning og helighet, om hans herlighetslønn i himlen, om Guds godhet og allmakt og ikke minst om folkets kjærlighet og takknemlighet mot Gud og hans hellige apostel.

Kanskje er tiden nu inne at også denne side av valfartslivet i gamle dager kan reise sig fra sin ruin, og få noe av sin fordums glans tilbake. Tiltross for at avstandene er blitt kortere og beford-

ringsmidlene i våre dager vidunderlige, så er dog de fleste ikke i stand til å foreta reisen til martyrstedet og der oppleve en åndelig livskontakt i troen på Gud med den hellige Olav. Derfor kan og bør de som er forhindret i å fare til Stiklestad, så vidt mulig og i den samme ånd og tanke som besjeler Stiklestadspilgrimmene, samle sig om Olavsminner som er nærmere og lettere tilgjengelige for de fleste. For eksempel om den relikvie som finnes i St. Olavs kirke i Oslo. Denne relikvie er for tiden det kostbareste minne vi har om St. Olav. Den taler og vidner ennu sterkere og mektigere enn alle stener og kunstverker, hvor store, fine og kostbare disse enn måtte være. Gull og sølv og stener er jo kun skrin for relikvier, som har levet av Guds liv, som atter skal opstå for å leve med sjelen i Guds herlighet og som derfor slett ikke er døde til tross for at de er døde! Domen i Trondhem var kun et relikvieskrin for St. Olavs lik og den levet alle sine herlighetsdager av St. Olavs liv i relikvien.

St. Olavs liv lever da fremdeles i hans relikvie i St. Olavskirken i Oslo. Var det derfor ikke en tanke et annet år å arrangere en stor eller liten valfart med bønn, gudstjeneste og kommunion til denne kirke for alle dem som ikke kan reise til Stiklestad?

C. RIESTERER,

Rektor.

Kristi Fredsverk, St. Halvard, Sylling 25/6 1938.

Katolsk feriehjem for ungdom.

Skolen er slutt og sommerferien begynt. Barna tumler sig med glede på fjellet eller ved sjøen, i skog eller på markene — men de unge lenges videre ut. De vil helst dra på riktig langtur — og allerheist vil de til utlandet. Men hvor? Det er jo meget ofte vanskelig å få evne og vilje til å møtes — navnlig når det er den pekuniære evne som melder sig og krever å bli tatt størst mulig hensyn til. Og ved siden derav har vi foreldrenes engstelse og betenkeligheter — ikke minst katolske foreldres. Det er vel og bra å slippe ungdommen ut på egen hånd — men det er ikke så greit å finne betryggende opholdssteder for den. Første klasses hoteller har tilsvarende priser — billigere herberger har ofte tilsvarende lavere standard.

Da er det godt å vite at man i Nederland, Belgien og Frankrike finner *katolske feriehjem* som frembyr all tenkelig garanti for de unges såvel sjelelige som legemlige vel. De er enten bestemt for kvinne-

lige eller mannlige «vandrefugle», og for å få adgang til dem kreves det et «feriekort».

Disse feriekort samt alle opplysninger om pris o. s. v. og fortegnelse over feriehjemmenes beliggenhet fåes ved henvendelse til

Centraal-Secretariaat voor R. K. Vacantiehuisen. Lange Putstraat 44, 's Hertogenbosch, Nederland.

Feriekortene gjelder altså som adgangskort til alle de katolske feriehjem. I Belgien finnes der ca. 60, i Frankrike over 200 — i Nederland opprettes stadig nye, så antallet kan ikke oppgis bestemt. Der er også anledning til å opholde sig noen tid på hvert sted — altså ikke bare for et par netter — men der kreves da forevist en skriftlig anbefaling fra en katolsk prest.

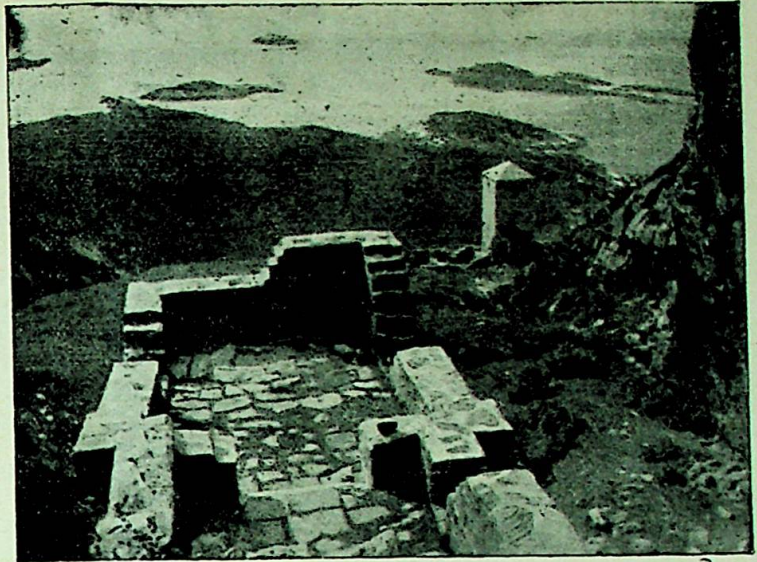
Der er ikke tvil om at disse hjem også kan bety meget for norsk katolsk ungdoms ferieplaner, men man bør selvfølgelig i tide sikre sig alle opplysninger fra sekretariatet.

L. v. E.

Seljumanna- messe.

(8 juli).

En rosenhage i Seljas jord
der storhavet aldri hviler
Gud plantet og førte til fagert flor
med drivende duft over fjell og fjord,
hvor Norge i solglans smiler.

Si for der fra Norge til blodig dyst
så fornemt og fagert følge
som det som, drevet fra Erins kyst,
i Jesu navn søkte redning tyst
ved ferd på den ville bolge.

Så vilt og øde steg Selja frem
der fikk man et fristed kreve.
Der fantes der vel et bønnens hjem
for Sunniva selv og alle dem
som vilde for Herren leve.

Ved Seljas strender der fantes ly
for Erins dotre og sonner.
Og daglig steg der ved kveld og gry
til Gud som en duftende viraksky
av sang og av fromme bøtter.

Da hedenske volds menn omsider kom
med mord og med rov for øie,
da fant de den hellige heimen tom
ti Gud hadde hørt de bøtter som
steg angstfulle mot det høie.

Med dype rotter i Norges jord
ditt hellige minne levet,
du kongedatter som modig for
fra Irland op til det høie Nord,
beredt til hvad Herren krevet.

Ja, bolgen nynner sitt gamle kvad
ved Seljas sangrike strender.
Den bønn du med folget for Norge bad
den ber du fremdeles i Sion glad
hvor lovsangen aldri ender.

R. Kjelstrup.

TO TALER

Av kardinallegat Pacelli i Budapest.

Under den eukaristiske kongress i Budapest holdt kardinallegat Pacelli to taler, som gjorde et dypt inntrykk på alle som hadde den lykke å få høre dem. Det er jo en kjensgjerning fra før at kardinal Pacelli er en av vår tids ypperste talere — navnlig fordi han alltid tar nutidens mest brennende problemer op til behandling og kaster et skarpt og avslørende lys over dem. Det gjorde han også i disse taler — men tillike inneholder de en med profetisk sikkerhet fremsatt forutsigelse om den skjebne som ufravikelig vil ramme vår tids mektige herskere, hvis de fortsetter ad den vei de er slått inn på og følger de retningslinjer de nu har utstukket til «the bitter end». — Vi gjengir hermed de ledende tanker:

I.

I sin kirke oplever den eukaristiske Kristus nu den samme forfølgelse som var Kristi skjebne fra krybben til korset. Men hvor er hans forfølgere fra den tid nu — hvor er Herodes og Pilatus? Og hvor er de andre forfølgere ned gjennom tidene — hvor er Nero og Diokletian og Julian den frafalne? Vi kan svare med den hellige Ambrosius: «Den ihjelslåtte Kristus har seiret og de som forfulgte ham har lidt nederlag for alltid». Støv og aske er nu kristendommens fiender — og støv og aske er all den jordiske makt og herlighet som de begjerte og også kunde opnå for en stund. Der råder en ubønnhørlig lov om død og undergang for alle som står Herren imot — den har slått dem, deres verk og deres berømmelse ned og før eller senere vil den også ramme deres etterfølgere, deres bevisste og ubevisste disipler og forvandle også alt det av deres til støv og aske, som ikke er bygget på den guddommelige sannhets urokkelige klippe og som har forsømt å skape den fundamentale harmoni, som skal bestå mellom det naturlige og overnaturlige i enhver liv. Kun faraoenes sfinks og noen stener fra Babelstårnet bærer nu bud om svunnen storhet — med bitter ironi illustrerer de de evige sannhetsord: «Når Herren ikke bygger huset arbeider byggmestrene forgjeves». Hva vil stå etter vår tids store?

Til den eukaristiske Kristus seirer og vil seire, nu som før. Han har måttet og må lide hån og forfølgelse — ja, endog fra sine egne — men han seirer og vil alltid seire. Og med ham seirer alle, som i disse urolige tider vil stå ham fryktløs bi mot vantro og troløshet — som i all motgang kun vil se stadig fornyet spore til enn mer opofrelse. Ved sin frimodige trosbekjennelse, sin urokkelige troskap, tvinger Kristi tapre disipler også nu fornektene og ateistene til å akte hans hellige navn og virke — selv om de fortsetter med i avmektig raseri å jage de kristne som samfundtsfiender, å legge kirker og kapeller i aske for å berøve Kristus hans bolig eller — hvad nesten verre er: forkynner en «kri-

stendom», som intet har med den historiske Kristus eller med den eukaristiske Kristus å gjøre, men er en forhånelse av alle de åpenbarte sannheten. Nu prøves vår kristne troskap overalt i verden — la oss minnes vår plikt til åpent å bekjenne vår tro på Frelseren ifølge hans klare ord: «Den som bekjenner mig for menneskene vil jeg bekjenne for min Fader i himlen. Den som forneker mig vil jeg også fornekte for min Fader i himlen».

*

Vantro tenkere har gjennom lange tider målbevisst arbeidet på å løsne og overskjære båndet, forbindelsen mellom mennesket og Skaperen, men derved har de også svekket virkningene av de positive åndelige krefter, som står til den gode viljes disposisjon og kommer den til hjelp her på jorden. Idet der er strebt etter å fjerne alt høyt og hellig preg fra alle mellemmenneskelige forhold, er disse blitt berøvet åndens innflytelse og er dermed dradd ned i en jordisk atmosfære, ladet med spenning som ikke kan skaffe sig varig utløsning. Idet man har forkastet alle den kristne åpenbarings mysterier — i første rekke eukaristien — har man påkalt de opløsende istedetfor de forløsende krefter. Og disse har arbeidet ufortrødent: litt etter litt og nesten umerkelig er menneskehetens intellektuelle og moralske liv blitt skilt fra troen på Gud og Kristus, og dermed er der blitt plass for et hovmot som forneker de evige prinsippers krav til vår pliktfølelse og tror å kunne opbygge en lykkeligere tilværelse på en jordbunden etikk. Dertil kommer at menneskene beruser sig i de tekniske fremskritt og mener at oppdragelsen av den kommende slekt må skje med særlig henblikk på disse foreteelser, som dog oftest er av rent overfladisk natur. Med skrekk må vi konstatere at fruktene av denne forfeilede oppdragelse allerede er begynt å vise sig — frukter som istedetfor den stolte, frie og selvbevisste mennesketype man hadde ment å frembringe viser oss en menneskehet uten likevekt, uten fred og uten virkelig glede. Har verden sett så megen splid, hat, løssluppethet og fortvilet håpløshet som nu? Har noengang krig vært så grusom eller et gitt ord hatt så liten verdi som nu, hvor nyttemoralen har avløst de evige moralprinsipper?

Kan vi derfor undre oss over at der i en verden uten Guds frykt og levende kristendom hersker mistillit mellom mennesker — mellom individene, klassene, nasjonene, racene? En mistillit så sterk at den hvert øieblikk kan føre til en katastrofe. Dens fornemste og forferdeligste utslag har vi i den oprustningsepidemi, som nu herjer alle land til redsel for hvert menneske med forstand og hjertelag og som innebærer sprengstoff i sig til stadig nye konflikter.

Sprengstoff innebærer dog i ennu langt høiere

grad den gudløse kommunisme hvis program er å kaste klassekampens og revolusjonens brannfakler inn i alle nasjoners samfunnsopbygning og bringe ødeleggelse over alle hellige verdier. Også disse Guds fiender er klar over at hovedslaget skal rettes mot ungdommens kristelige oppdragelse og at det gjelder om å berøve Kirken all innflytelse på den. Dette skjer ved å proklamere kristendommen som arbeiderstandens og det sociale fremskrittets fiende. Imot dette har vi kun et å sette op: virkeliggjørelsen av den kristne sociallæres store bud: «Derpå skal det kjennes at dere er mine disipler at dere elsker hverandre». Vi har ikke alltid etterlevet dette — både arbeidsgiverne og arbeiderne har latt det skorte på den ekte kristne ånd — la dette bli anderledes og bedre i fremtiden!

II.

I sin annen store tale pointerte kardinallegaten først atter nødvendigheten av at menneskeheten fikk en fast religiøs basis for sin tilværelse og citerte dernæst den Hl. Faders gripende uttalelse: «Hver dag takker jeg Gud fordi jeg får leve i disse tider med den omspennende krise som er så enestående i menneskehetens historie. Det er gripende å være vidne til og tildels medvirkende i det store drama, hvor det onde og gode utkjemper en gigantisk kamp som ingen har lov å holde sig utenfor». La oss — fortsatte kardinalen — i samme ånd som disse ord, be Jesus Kristus, verdens konge, se i nåde ned på alle oss som er forsamlet her for å feire en kjærlighetens broderfest. Vi har erkjent ved brødets brytelse som disiplene i Emaus at den lidelses og prøvelsens vei, ad hvilken Kir-

ken og Herrens trofaste føres nu, er korsets kongevei som Kristus selv har gått til dens bitre, men seirende slutt. La oss i denne erkjennelse bli bevart i troen og tilliden, og gi oss kraft til å handle ut fra den. — Gjør enhver av oss til en kjærlighetens apostel, som møter de knyttede henders revolusjon med fredfylte hjerter, fornyet i den hellige eukaristi! La alle nasjoner bli sig bevisst hvad dens vilje og dens livslov er! Gi dem, i hvis hender folkeslagenes skjebne ligger, viljen til å gjennomføre en sann rettferdighet! Skap i oss de hjerter som med offervilje og i ydmykhet vil møte hatet mot Gud og Kristus og stanse dets virkninger! La fredens regnbue lyse mellom Kirken og alle staters makthavere og skjenke oss en sannhets og rettferdighets fred, en opriktighets og troskapens fred — en fred som er verdig ditt navn!

«Herre, bli hos oss, for det blir aften og dagen heller alt!» — således ber vi i denne skjebnetungtid, mens vårt tillitsfulle blikk rettes mot det lys, som stråler fra din trone og oppklarer vår jordiske natt. Ut fra denne vår tro, som ikke er vår fortjeneste, men ene skyldes din nåde, løfter vi hjerter og hender mot troens skaper, bevarer og fullender og i hellig forbindelse med din stedfortreder på jorden, med alle Kirkens lærende og lyttende medlemmer, idet vi i lengsel og kjærlighet minnes våre adskilte brødre, hylder, priser og takker vi dig og tiljubler dig et seiersbevisst Te Deum, i hvis sluttakkorder dyp ydmykhet forenes med ubøielig mot — og vi gjentar de ord som har fulgt Kirken gjennom lidelse og seier i århundrer og som vil følge den til tidenes ende:

«På dig, Herre, har jeg håpet og i all evighet vil jeg ikke bli til skamme!»

Trekk fra Englands politiske liv.

England er et helt igjennem konservativt land som ikke har det med uavlatelige forandringer i regjeringens sammensetning. Når det derfor går til å foreta en omveksling på dette område må der foreligge tungtveiende beveggrunner — således for den nylig stedfunne *ombesetning av luftfartsdepartementet*. Men det engelske ellers så flegmatiske folk var virkelig blitt temmelig opskaket, hvilket i første rekke skyldtes Anschluss.

Da Stor-Tyskland var en kjensgjerning tok den engelske oprustning en fart som aldri før — ingen visste jo noe om hvordan stillingen vilde utvikle sig og man måtte være forberedt på alle eventualiteter. England har jo av naturen et utmerket vern i havet som på alle kanter omskyller det, og derfor har dets kampflåte alltid inntatt førsteplassen blandt all verdens marine. Man behøvet altså ikke å forsterke sjøvernet eller foreta nyan-

skaffelser i forcert tempo på dette område — ganske anderledes var stillingen for luftvernets vedkommende.

Det er nemlig klart at her har England sin Akilleshæl. Fra alle sider truer faren gjennom luften og nettop på dette område står Englands utrustning svakt, ikke minst i forhold til Tyskland og det tyske luftverns kapasitet. Den situasjon som var opstått med Anschluss krevet derfor energisk og fremskynnet virksomhet innenfor luftfartsministeriets domæne, ikke minst med nybygg.

Og hvad skjer da?

Hverken mer eller mindre enn det viste sig at landets egne fabrikker ikke er leveringsdyktige nok slik som forutsetningene var, og man må derfor gå til å kjøpe fly i Amerika! Den engelske offentlige mening raste i stadig kraftigere former, og fabrikantene frala sig ethvert ansvar i den fo-

Gjensidige

Norges eldste livsforsikrings-
og livrenteselskap.
Stiftet 1847.

religgende situasjon, idet de skjøt skylden på luftfartsministeriet, som ikke hadde utarbeidet en fast fremgangsmåte, men igjennom lengre tid stadig hadde endret sine direktiver fra den ene dag til den annen, så fabrikantene tilsist visste hverken ut eller inn. Den meste tid gikk med til å tegne modeller — således forlangte departementet i anledning en nykonstruksjon av en bombekaster så mange forandringer i det opprinnelige utkast at modelltegnningene bare for dette ene flys vedkommende løp op i 12 000, fordi de «sakkyndige» stadig ønsket nye endringer!! Og da tilsist alle 12 000 ønsket forelå opfylt på papiret blev bestillingen trukket tilbake fordi typen var foreldet!!

I hvilket tempo nybyggingen kunde skje etter disse prinsipper sier sig selv — utvidelsene av luftvernet blomstret på papiret, men de reelle bestillinger inngikk ikke til fabrikkene. Man undskyldte sig på ledende hold med at man ønsket å opnå den beste kvalitet av alt materiell selv om det gikk ut over kvantiteten — men om dette synspunkt enn er forståelig klikker det fullstendig i krisetider, når en så utstrakt kyst som Englands må holdes effektivt bevoktet og antallet av disponible fly derfor blir det avgjørende.

Luftfartsminister Swinton var altså uoprettelig kompromitert og Chamberlain kunde ikke lenger motstå den offentlige menings trykk. Regjeringen måtte ombesettes — luftfartsministeren blev erstatet av den tidligere sundhetsminister Kingsley Wood og koloniministeren lord Harleck av den tidligere dominionsminister Malcolm Mac Donald. Vel forsøkte Chamberlain lenge å forsvare sin personlige venn Swinton mot Underhusets angrep, men til sist måtte han gi etter og, som sagt, la ham falle.

*

Og dermed har vi det i England sjeldne tilfelle at det samme ministerium har gjennomgått tre rekonstruksjoner. Den første var i mai 1937 da Chamberlain overtok ministerpresidiet etter Baldwin, og den annen i februar 1938 da Eden og Cranborne tråtte ut av utenriksdepartementet, hvilket medførte en del forandringer.

De stoiske englenderne har utvist et uanet temperament, men landet hadde jo heller ingen tid å tape hvis dets luftverns effektivitet skulde komme op på den nødvendige høide. Etter den nuværende plan, hvis utførelse er i full sving, vil England innen årets utgang disponere en tip-top moderne luftflåte på 2500 maskiner.

England og de arabiske stater.

Den engelske konges onkel, hertugen av Athlone, har foretatt en betydningsfull politisk reise, hvorunder han bl. a. besøkte Dschidda og førte lange samtaler med Arabias herre, kong Ibn el Saud. Derfra reiste han til det arabiske rikets hovedstad El Riad, hvor han konfererte med kronprinsen som fungerer som sin fars utenriksminister. Hovedtemaet var det stadige stridsspørsmål om det Røde hav, men forøvrig er jo forholdene i Palestina sprengstoff nok i sig selv. I arabiske kretser me-

ner man at England nærmest sympatiserer med jødene og ønsker å tilstå dem visse forrettigheter — til å begynne med nærmest av økonomisk art. Jødene skulde således tildeles hele Palestinas kyststrekning som sin domene, hvorved araberne vilde bli avskåret fra direkte import og eksport. I sin misfornøielse med dette har de to betydeligste arabiske stater i For-Asia, Irak og Saudisk Arabia, foretatt tilnærmelser til hverandre for å undersøke muligheten av et samarbeid, hvorved drømmen om et panarabisk rike vilde være langt på vei til sin virkeliggjørelse, hvilket imidlertid vil innebære en alvorlig fare for Englands lokale økonomiske og politiske interesser. England har derfor søkt å avparere slike tilnærmelser, og et ledd i dette var hertugen av Athlones diplomatiske reise, som har resultert i at Saudisk Arabia er blitt anerkjent som selvstendig stat og innrømmet retten til å ha et ord med i laget når det dreier sig om Middelhavs- og Rødehavs-problemer.

Imidlertid har engelsk politikk innenfor disse landområder også på annen måte stor almen interesse, det den danner den mektigste hindring for Sovjet-Russlands arbeid der — et arbeid som allerede var kommet så langt at bolsjevismens frukter begynte å vise sig. Englands positive og forståelsesfulle politikk har endret dette, hånd i hånd som den er gått med et intenst opplysningsarbeid om bolsjevismens sanne natur. Englands støtte av tanken om en arabisk statsblokk, nærmest fordi den i motsetning til det panarabiske rike vil bety en garanti for de engelske økonomiske interesser, særlig for en sikring av veien til India, har imidlertid vunnet arabernes sympati, så meget desto mer, som englenderne ytterligere beviser sin good will ved å opta arbeidet på Hedschasjernbanen som om kort tid vil skape en direkte forbindelse mellom Damaskus og Mekka. Denne arabiske statsblokk er snart en realitet, og Hedschas-banen vil dra Tyrkiet med inn i dens interessesfære. Derfor har også den tyrkiske utenriksministers nylig avlagte besøk i Egypten stor betydning — foreløpig har den egyptiske presse dog tatt avstand fra tanken om å tiltre pakten. Men også i dette land er bolsjevismen på retur, takket være den engelske innflytelse.

Kirkeklokkedåp i Gøteborg.

De hertil ankomne dagblader fra Gøteborg bringer artikler og store bilder av den «klokkedåp» som kyrkoherde Krijn foretok søndag 19. juni. Vi velger å gjengi «Morgontidningen»s referat:

«Mange mennesker hadde igår forsamlet sig ved den nye katolske kirke hvor kyrkoherde Frans Krijn innviet de tre klokker som i nær fremtid, som han sa i sin tale, «skal i harmonisk samklang synges med i byens andre kirkeklokkers kor».

Største delen av Gøteborgs katolske menighet var tilstede og ikke mindre enn tre søsterordener var representert: St. Josephsøstrene, de bayerske skole-

søstre, som skal avløse dem og undervise i den katolske skole, og St. Elisabethsøstrene. Men dessuten var det påfallende mange ikke-katolikker nærværende under den korte, men høitidelige og vakre ceremoni.

Presis kl. halv ett kom kyrkoherden, iført messeskjorte, stola og korkåpe, samt de to assisterende prester fader Pontén og benediktinerpater Tillquist tillikemed ministranter med vievann og røkelse til festplassen som var dekorert med de svenske og pavelige farver. De tok oppstilling bak klokkene, som var forsvarlig ophengte. Ved siden av hver klokke stod en representant for giveren — de er nemlig alle tre forært menigheten.

Kyrkoherden tok først ordet og gav en kort forklaring av ceremonien. Han uttalte at den var en gammel ærverdig kristen tradisjon som også krever at hver klokke bærer navn etter en helgen. Vi har derfor her — fortsatte han — en Joseph-, en Maria- og en Kristi-Konge- og Birgitta-klokke.

St. Josephklokken bærer følgende inskripsjon: «I den hellige Josephs navn ringer jeg velsignelse over alles arbeid».

Inskripsjonen på Mariaklokken lyder: «I Maria, fredsdronningens navn ringer jeg fred over alle levende og døde». Og den største klokke ringer i Kristi-Konges og i Birgittas navn — den store nasjonale svenske helgens — «for alle kristnes gjenforening».

I forbindelse med at kyrkoherden nevnte klokkes navn og oppgave utviklet han i noen få ord hvad denne oppgave innebar. Dernest takket han giverne samt leverandøren, Ohlssons klockgjuteri i Ystad, for det utmerkede arbeid.

Selve dåpshandlingen blev innledet med at prestene leste de for anledningen foreskrevne bønner, mens kirkekoret innimellem under kapellmester Frans Zaks ledelse sang Miserere og Laudate Dominum. Fulgt av de andre prester gikk sogneprest dernest rundt klokkene, idet han bestenket dem med vievann. Etterpå gikk han atter rundt — denne gang med røkelsen, idet han bad: «Likesom røkelsen stiger op mot himmelen, må våre bønner nå frem til Guds trone». Til slutt nevnte han navnet på de skytspatroner til hvis ære klokkene skal ringe og gjorde korsets tegn over dem.

Som avslutning sang koret Fadervår og man prøvet så klokkenes klang som man fant var meget vakker. Menigheten kunde derfor skilles i glad forvisning om at en viktig etappe på veien til kirkenes fullførelse var tilendebragt.

Det er meningen nu å gjenopta den gamle tradisjon med å ringe Angelus kl. 12 hver dag.

Hundre nye kirker i Paris.

Siden 1931 er der foregått et intens arbeid i Frankrikes hovedstad med oppføring av nye kirker — et foretagende som er blitt til på initiativ av kardinal Verdier, den nuværende erkebiskop av

Paris. Som alle andre storbyer har også denne by forlenget sprengt sine rammer — og det som særpreger den er de såkalte «banlieues» — store strekninger uten egentlig bebyggelse, men allikevel befolket av en stor og broket samling individer, hvorav de fleste langt fra er «mors beste barn». I mangel av ordentlige boliger — eller mens man venter på en regulær bebyggelse — har disse mennesker slått sig ned i så å si alt som overhodet kan avgi ly for kulde og regn, så side om side med nybygg av den sedvanlige internasjonale forstadsstype finner man strekninger som mest av alt minner om en sigøinerleir eller om jordskjelvherjede egner, hvor beboerne har måttet gripe til den første den beste kasse for å få tak over hodet.

Imidlertid — alle disse ellers så ujevne strøk har ett felles: manglen av kirker eller blot lokaler som kan benyttes til gudstjenester. Med den raske vekst som Paris har skutt har man fått menigheter som tellet 26 000 sjeler på en eneste sognekirke — selvfølgelig et helt uholdbart og utilfredsstillende forhold. Da var det at kardinal Verdier, som overtok forvaltningen av sitt erkebispedømme i 1930, grep inn — og om resultatet har hans byggedirektør, apostolisk protonotar mgr. Paul Touzé holdt et foredrag i Sorbonne den 11. april i år, som nu foreligger som en overordentlig interessant brosjyre og har vakt berettiget oppmerksomhet i hele den katolske verden.

Såvel religiøst som sosialt betyr nemlig kardinal Verdiers innsats overordentlig meget for Kirkens stilling i Frankrike, idet han har skapt respekt og forståelse for katolisismens praktiske og livsnære kristendom i kretser som ellers har stått religionen fjern. Saken er nemlig den at kardinalen samtidig med at han begynte kirkebyggingen tok fatt på arbeidsledighetens knugende problem, fordi han prinsipielt kun inntok ledige arbeidere, lønnet dem etter høieste tariff og aldri spurte etter deres religiøse eller politiske anskuelser, kun etter deres faglige dyktighet og økonomiske trang. «Kardinalens arbeidere» danner en elitetropp av ikke helt små dimensjoner: således beskjefliges nu daglig 1000 mann på de forskjellige byggetomter. Men selv den største optimist kunde ikke ha forutsett en slik utvikling, da kardinal Verdier julen 1931 utsendte sitt første oprop om å være med å bygge nye kirker i Paris. Byen hadde den gang 110 kirker og 158 gudstjenestelokaler, men menighetene var som sagt sprengt — til dags dato er der opført 103 nye kirker hvorav de 92 er tatt i bruk!

Allerede i starten møtte kardinalens foretagende velvilje — før der var gått et halvt år hadde man kjøpt eller «leiet på 99 år» 53 tomter og tillike fått flere stillet gratis til disposisjon av Paris' kommune. Man begynte straks å bygge på 17 steder — i slutten av 1932 kunde kardinalen foreta den 60. grunnstensnedleggning. Men da arbeidsledigheten i løpet av 1934 steg til en foruroligende høide besluttet man å utvide byggeplanene. Av de 92 kirker som nu står ferdige er de 62 anseelige gudshus med plass til 1000—3500 mennesker, de

andre er mindre kapeller som kan rumme 4—500 mennesker.

En del av suksessen skyldes forøvrig den utmerkede og fremsynte finansieringsplan. Man har ikke innskrenket sig til kollektering alene, skjønt denne gang efter gang har innbragt ca. 800 000 frs. — man har vakt interesse og holdt denne ved like med store propagandafelttog, hvor alle den moderne reklames hjelpemidler er tatt i bruk. Hvor stor interessen er sees også av det faktum at da man i 1932 utla tegningsliste for et større lån blev det i løpet av 4 timer tegnet 20 millioner frs.! Den daglige interesse påkalles ved hjelp av prikkekort, samlemerker o. lign.

Ved siden av å beskjeftige arbeiderne har kardinalens foretagende også skaffet brød til mange unge kunstnere. Man har ønsket moderne kirkekunst tatt i utstrakt anvendelse og den dag i dag takker mange fattige unge talenter kardinalen, fordi han gir dem alle materielle og ideelle betingelser for å opprettholde en menneskeverdig tilværelse.

Fru Maria Storm-Eriksen.

f. Wucherpfennig er avgått ved døden, styrket med Kirkens nådemidler. Hun har i lengre tid vært sykkelig, men bevarte stadig sin kontakt med Kirken og var alltid takknemlig og glad når hun mottok besøk av en geistlig. Hun var en trofast venn av «St. Olav» — et vennlig og velmenende menneske. Begravelsen foregikk onsdag 29. fra St. Olavs kirke til Vår Frelasers Gravlund. — R. I. P.

Herhjemme.

Oslo. Tirsdag 28. juni startet en flokk strålende barn fra St. Halvards prestegård for å reise til sitt deilige Sýling — ialt 26 fra 7—11 år. De var fra begge de herværende menigheter samt 2 fra Fredrikstad. Humør og stemning stod høit i sky tross regn, lyn og torden. Pater Boers fulgte med som leder av turen og den alltid trofaste «tante» fru Sørum var reist forut for å kunne ta imot sine små gjester når de kom — fulle av forventning om sommerens eventyr. — *Glem ikke feriekolonien!*

I. R.

Porsgrunn. — Vår menighet har for en tid siden hatt den store sorg å miste et trofast medlem, idet fru Borghild Stang er avgått ved døden efter et langt og smertefullt sykeleie, bare 30 år gammel.

Fru Stang, som var bosatt i Brevik, blev optatt i Kirken for tre år siden. Under sin lange sykdom viste hun en enestående tålmodighet og var et lysende eksempel på en god katolikk.

Til begravelsen, som fant sted i Brevik, var der fremmøtt mange fra Vår Frue menighet for å vise avdøde den siste ære.

Vi gjengir hvad Breviks Dagblad skriver om begravelsen: «Fru Borghild Stangs begravelse foregikk igår fra hjemmet til Brevik kirkegård under meget stor deltagelse. Av-

døde ønsket ikke blomster så kisten var dekket med et sort klede påbrodert sølvkors og foran lå en krans av forglemmigei i korsform.

Den katolske sogneprest i Porsgrunn pastor Recktenwald talte ved båren. Pastoren nevnte bl. a. at man pleide å kalle jorden en jammerdal, ja de gamle filosofer kalte den en ulykke. Men i all den elendighet her nede ser vi en majestetisk skikkelse med korset som alle ser op til. Skikkelsen er Jesus Kristus den opstandne. Like-som vi tar rikelig del i Kristi lidelse, får vi også rikelig trøst i Kristus. I troens lys vandret avdøde, i kraft av sin tro bar hun tålmodig sin langvarige og smertefulle sykdom. På en kirkegård i Genua står skrevet disse to ord: Jesus konsulator — det er: trøsteren. Når ingen annen kan trøste, da kommer Jesus som den trøstende hjelp. Sallig er den kristen som med glede og fryd kan gå til sin Frelser og vinne livets krone. Stort er tapet, bitter er smerten og tung er avslutningen, men gråt ikke, sa Jesus til enken av Nain. Vi tar del i hans lidelse, men får trøst i hans nåde. Vi vil minnes avdøde i våre bøner. Det er en eldgammel skikk. Hvil i fred.

Da følget satte sig i bevegelse gikk presten og flere ministranter foran kisten til kirkegården hvor sognepresten forrettet. Til slutning sang man: Jesus, for Dig lever jeg, Jesus, for Dig dør jeg, Jesus, Din er jeg i livet og døden. — Avdødes mann, overrettssakfører Kaare Stang, takket for all deltagelse. — Dette var den første katolske begravelse som har funnet sted i Brevik».

Sigo.

— og derute.

Hundene på Store St. Bernhard. Et fransk blad har meddelt at man akter å overføre de berømte hunder fra Store St. Bernhard-klostret i alpine til klostret i Himalaya, hvor de trenges mer enn på sitt opprinnelige sted. Hospitetsets prior, pater Bossen, meddeler imidlertid at dette er helt uriktig. Klostret i Himalaya ligger på en høide av 4000 meter og den klimatiske forandring vilde bli for stor for selv disse hårdføre dyr — særlig fordi reisen måtte foregå gjennom tropene og hundene er vant til å leve i sneregionen. Dessuten finnes det i Himalaya-fjellene en særlig hunderace som man mener vil kunne opplæres til det samme hjelpearbeid som har gjort St. Bernhards-hundene så berømte.

Den katolske Kirke i India. Den katolske Kirke i India kan ifølge «Seraphiske Weltapostolat» i øieblikket glede sig ved stor fremgang — hver måned bringer ca. 20 000 konversjoner.

Et gammelt kloster blir museum. I Rouen er det nylig blitt åpnet et meget interessant museum i en gammel klosterbygning fra det 15. århundre. Man har samlet så vidt mulig alle kunstgjenstander og historiske dokumenter fra Normandiet — like fra de første vikingers ankomst og frem til det 19. århundres romantikk. De eldste stykker er to vikingeskib.

Dominikanere til Cambridge. For 400 år siden blev dominikanerne under reformasjonen drevet ut av den gamle universitetsby Cambridge i England. Nylig fikk ordenen forært et hus der og er derfor nu vendt tilbake og har opprettet et samfund der som er stillet under St. Mikael's beskyttelse.

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg.

K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri.
(Inneh. Alf & Johs, Grønli).